

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMÂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MICHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

Const. Prodan. — *Constantin E. Schina.* — *Cel de al 5-lea Prim-Președinte al Curții de Casație.*

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție S. I.* — Moarte prezumată. — Război. — Constatare. (D. Ozun cu Maria Părcălăbescu).

Inalta Curte de Casație S. III-a. — Vânzare. — Viții ascunse. — Stricăciuni provenite din transport. — Riscul cumpărătorului. (Radu A. Stolojian cu Soc. „Agrară”).

Curtea de Apel din București S. I. — Apel. — Jurnal de conexare. (George Georgescu cu Hascal Risenberg).

Curtea de Apel din București S. I. — Achiesare. — Când poate fi invocată această prezumție. (Frații Câmpeanu cu Soc. Astra Română).

Tribunalul Ilfov S. III-a civ. cor. — Copil natural. — Nume patronimic. (Const. Popescu ca tutore dativ al minorei Elena Constantinescu).

Jurisprudența străină. — Locațiune. — Cu nota D-lui D. Cotrutz.

CONSTANTIN E. SCHINA

Cel de al 5-lea Prim-Președinte al Curții de Casație

La moartea lui Alex. Crețescu întâmplată la Iulie 1885 a fost vorba să se suprima postul de Prim Președinte al Curții de Casație pentru motive de economie și în adevăr locul a fost ținut vacant mai bine de 1 an de zile, căci el nu a fost recuparat decât la 15 Octomvrie 1886.

Dintre cei doi preșidenți: E. Caligari și C. Schina; cel d'întâi era mai vechi, cel de al doilea avea titluri de studii. Împrejurarea defavorabilă a închiderii locului nu putea să se întâmple atunci când C. Schina avea vocațiune la el. C. Schina a avut cariera cea mai fericită din câte au fost în magistratura română. În adevăr din 46 ani de serviciu (1860—1906) numai 5½ i-a petrecut în instanțele de fond, restul însă de 40½ i-a petrecut în Casație.

Soarta lui fericită a făcut ca dificultățile să se aplaneze și ast fel să ridice și această ultimă treaptă din ierarhia judecătorească. La ministerul de Justiție vine ca ministru, prietenul său de tinerețe și de totdeauna Eugeniu Stătescu, care decide pe Ion Brătianu să menție locul. De alt-fel la recunoștința lui Ion Brătianu Schina avea un titlu, care data de mai de mult La 1865 într'o împrejurare delicată, când la 3 August a izbucnit o revoluțiune, care avea de scop să răstoarne pe Al. Cuza în timpul lipsei lui din țară, această revoluțiune se pune în seama lui I. Brătianu. Guvernul ceruse parchetului să dispue arestarea sa. Constantin Schina, care era atunci procuror general și-a dat demisiunea, odată cu primul-procuror al Trib. Ilfov, pentru a nu fi pus în situațiune să o facă. Această împrejurare nu a fost uitată nici la 1866, după

detronarea lui Cuza când Schina a fost numit procuror la C. de Casație și nici acum.

Dar o carieră atât de frumoasă nu se explica numai prin conjuncturi fericite, dar și prin neapărata existență a unor calități, cari să justifice posibilitatea de a profita de ele, căci fericirea vine aceluia cari știu să silească norocul. Ast-fel de calități nu numai înăscute dar și făcute avea C. Schina. În primul rând o energie nemăsurată, care nu s'ar fi putut bănui într'o făptură mică de stat ca a lui.

El era fiul lui Eustatie Schina și al Smarandei Mărculescu născut în 1838. Tatăl său om de drept și fost Consilier al Curții de Casație din 1862, de origine din fanar, venise în țară atras de perspectivele, pe cari le deschisese Regulamentul organic aceluia, cari se destinau profesiunilor liberale. Detaliile biografiei lui le vom vedea în schița ce-i vom consacra; destul e să spunem că făcea parte din nobețea fanarului de origine tesalioță¹⁾. Mama sa născută Mărculescu era din acea familie din care se trage pictorul Mărculescu.

Din căsătoria părinților săi s-au născut mai mulți copii printre cari și 4 băieți: Constantin, Mihai, George și Alexandru. Cei trei din urmă erau în făptura lor nalți și frumoși, de o frumusețe, care le aducea succese femeiești, singur Constantin era mic de talie de o statură sub mijlocie. Această împrejurare a făcut ca de mic să desvolte în el, calitățile de voință și energie, cu cari se compenseze în viața avantajile, care-i lipseau.

Voința și energia le-a aplicat în primul rând după cum vom vedea, în perseverența de a se menține în linia care și-o pusesese de la început.

Studiile și le-a făcut la colegiul Sft. Sava și fusese destinat carierei militare; însă tinerețea sa care se deschisese asupra aspirațiunilor liberale și unioniste ale principatelor, îl face să fugă din școală militară, împreună cu alți camarazi și să ceară părinților săi să fie trimes la studiul dreptului, căci dorea să se dedice unei cariere civile.

Este trimes la Paris de unde se întoarce licențiat în drept, după ce trecuse teza la 1 Februarie 1860 cu un subiect din materia căsătoriei: „Des obligations qui naissent du mariage“. Abia întors și la Martie 1860 este numit substituit la Inalta Curte, unde tatăl său era membru. De acolo, în Noembrie, trece membru la Trib. Ilfov secția II Corecțională, apoi la secția I. Se vede dar că își făcuse o specialitate din dreptul penal, căruia i s-a consacrat în prima parte

1) Le livre d'or de la Noblesse phanariote 1895.

a carierei lui. De aci trece President la Trib. Prahova (4 August 1862) pentru-că între timp se căsătorise cu Elena Filitti, fiica bogătaşului P. Filitti care-i dă în zestre moşia Bujoreni.

Un moment îşi dă demisiunea, pentru că socrul său ar fi vrut să-l facă prefect de Prahova, însă constatănd că cariera politică nu era făcută pentru dânsul se întoarce în magistratură şi este transferat la Ilfov.

La 8 Mai 1864 este numit Procuror la Curtea de Apel din Bucureşti, iar la 4 Iulie 1865 Procuror general. El este deci întâiul Procuror general numit după promulgarea legii de organizare judecătorească a lui Vernescu. În această calitate lucrează pentru punerea în aplicare a codului penal şi a codului de procedură penală şi confecţionează toate modelele de formulare de procese verbale, cari se puteau utiliza de ofiţerii de poliţie judiciară. În redactarea lor s-a servit de cunoscuta lucrare a lui Rogron. Dar în această funcţiune nu rămâne multă vreme, pentru-că la 3 August se întâmpla evenimentul de care am vorbit la început: revolta fructarilor şi tutungiilor din piaţă pusă la cale de I. Brătianu. Pentru a nu opera arestarea în persoana unui frate în francmasonerie cu el, îşi da dimisia împreună cu Leonida Paciurea.

Nu rămâne multă vreme pe din afară, pentru că reuşind revoluţiunea dela 11 Februarie 1866, Brătianu, care face parte din guvernul Locotenentei Domneşti, intervine ca să i se dea locul de procuror la Curtea de Casaţie, devenit vacant prin demisiunea lui N. Blaremburg, care dorea să participe în mod activ la viaţa politică.

De aci înainte personalitatea lui este legată de destinele Curţii de Casaţie în sânul căreia avea să figureze timp de 40 ani: 2 ani ca procuror (1866 - 1868) 8 ani ca consilier (1868 - 1876) 10 ani ca president (1876 - 1886) şi 20 ani ca Prim-President (1886 - 1906) Lunga lui conducere a treburilor Casaţiei a corespuns cu lunga guvernare politică a lui Brătianu, la care să adaptase. Nu a fost act judecătorec; nu a fost solemnitate în lumea Casaţiei şi a Magistraturei, la care să nu participe.

Amintesc numai că în calitate de Prim-President a condus desbaterile celui de al doilea proces, pe care Curtea a avut să-l judece în calitate de Curte de Justiţie; procesul ministrului de război, generalul Angelescu.

Amintesc de asemeni cuvântările de început de un judecătorec pe cari le rostea ca răspuns la discursul procurorului general. Aceste cuvântări, cari au fost strânse într'o broşura publicată la 1898, merită să fie citite şi pentru fondul substanţial pe care-l conţineau dar şi pentru forma aleasă, care desigur trebuia să impună ascultătorilor, cum sunt spre exemplu acela pentru Jubileul de 25 de ani de domnie ai Regelui Carol şi acela pentru inaugurarea noului local al Palatului de Justiţie. Atâta timp în servicial magistraturei, îl identificase cu ea şi era considerat ca un simbol al profesiunii. Rigiditatea principiilor ce fusese obligat să mănue atâta vreme îi influenţase şi sufletul. Avea înfăţişării aspră pe care lumea de atunci o atribuia de obicei înfăţişării magistratului. Cu aceeaşi rigiditate îşi crescuse şi numeroasa sa familie compusă din 4 fii şi 4 fiice.

Asprimea şi rigiditatea nu erau însă decât aparenţe cari ascundeau un fond de afecţiune neîntrebuinţată. Natura însă îşi are cerinţele ei, cari fac ca un sentiment comprimat într'o parte să se reverse într'alta. Din acest punct de vedere nu a fost o excepţie.

Vaza pe care o avea îi crease relaţiuni în lumea politică, diplomatică, financiară. Când după perioadele de agitaţiune politică, patimile au început a se linişti,

a fost posibilă şi strângerea lumii în cluburi de reunire zilnică. Persoana lui în aceste cluburi era printre cele d'ntâi, de aceea îl vedem President al Clubului Tinerimei (1876) şi President al Clubului Regal încă de la înfiinţare (1881).

La 1906 Aprilie 1 limita de vârstă la scos la pensie.

Din magistratură a plecat mâhnit, pentru-că Regele Carol, căruia îi purtase un cult devotat, nu i făcuse sfârşitul de carieră la care se aştepta. Zic „se aştepta” pentru că cu un an înainte partidul Conservator, prin Take Ionescu, i-a oferit să i creeze o senatorie de drept, dacă i-ar fi pus locul, de care avea nevoie, mai curând la dispoziţie. A refuzat în nădejdea că Regele o va face în mod spontan la ieşirea sa. Aşteptarea i-a fost zadarnică.

De acum înainte constrângerea profesiunii nu mai apăsa asupra firei lui, naturalul său putea să iasă la iveală. Cine îl cunoştea putea să-l vadă la Cişmigiu, sau la Şosea, plimbându-se în compania prietenilor săi, cu cari desigur depăna firul amintirilor; iar acasă în ipostasa bunicului tiranisit de mai micii casei: două fetiţe. Una: o fică a sa târziu venită şi alta: o nepoată de fată de aceeaşi vârstă cu această fică a sa, cari îmblânziseră într'atâta firea sa, încât (justa compensaţiune a lucrurilor omeneşti) să facă să se nască floarea dragostei, acolo, unde se credea a fi numai uscăciunea egoismului.

A trăit ast-fel până la 14 Septembrie 1913 când moartea şi-a luat drepturile ei. Arterio sclerosă aşezase liniştit capul lui pe pernă pentru somnul de veci şi ast-fel a trecut încă o glorie a ţării.

Constantin Prodan

Procuror la Curtea de Apel din Bucureşti

JURISPRUDENŢA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE S. I-a

Audienţa dela 3 Octombrie 1952

Preşedinţia D lui D. Volanschi, Prim-Preşedinte

D. Ozun cu Maria Părcălăbescu

MOARTE PREZUMATĂ.—RĂZBOI.—RETRAGERE -- ART 4 DIN LEGEA DIN 1923 PENTRU CONSTATAREA MORŢEI PREZUMATE.

Spre a se fixa conform art. 4 al. 2 din lege la data retragerii, data morţii prezumate a celor dispăruţi în retragere, trebuie a se stabili precis ziua, luna şi anul când a avut loc retragerea, sau dacă ea ar avea o durată mai lungă, să se poată stabili tot precis ziua, luna şi anul, când, în cursul ei ar fi dispărut acela a cărui moarte prezumată urmează a fi constatată, iar dacă data morţii prezumate a celui dispărut cu ocazia retragerii nu poate fi astfel stabilită, în acest caz, în lipsă de dovezi, ea urmează a fi stabilită conform al. 1 de sub art. 4 din lege, după data hotărârii primei instanţe.

No. 1046. — Admis după divirginţă recursul făcut de către D. Ozun în contra sentinţei No. 359/926 dată de Tribunalul Romanai S. II în proces cu Maria Părcălăbescu.

Curtea deliberând,

Asupra recursului introdus de D. Ozun în contra sentinţei Nr. 359/926 dată de Tribunalul Romanai S. II-a.

Având în vedere motivele de casare :

„Greșită interpretare a art. 4 alin. 2 și violarea art. 4 alin. 1 din legea privitoare la constatarea morții prezumate a celor dispăruți în războiu. Tribunalul considerând în mod greșit ca fapt (moment) precis de războiu, întreaga perioadă de retragere.

Având în vedere sentința atacată cu recurs din care rezultă că recurentul D. Ozun, nepot de frate al lui M. Părcălăbescu, dispărut în timpul războiului din 1916—1918, a cerut, pe baza art. 2 din legea din 1923 pentru constatarea morții prezumate în timpul războiului, să se constate moartea „prezumată a lui M. Părcălăbescu ;—instanța de apel—Tribunalul Romanați Secția II-a—prin sentința atacată cu recurs, a admis această cerere în sensul că moartea prezumată a lui M. Părcălăbescu a avut loc în anul 1916 în cursul lunii Noembrie, cu ocazia retragerii trupelor române în Moldova ; și spre a hotărâ astfel a motivat că, din depozițiunile martorilor audiați, rezultă că M. Părcălăbescu a avut loc în anul 1916 în cursul lunii Noembrie, cu ocazia retragerii trupelor române în Moldova ; și spre a hotărâ astfel a motivat că, din depozițiunile martorilor audiați, rezultă că M. Părcălăbescu fiind în timpul campaniei milițian atașat la Cercul de Recrutare Romanați, a fost repartizat la început la serviciul de pază al gării Piatra-Olt ; că după retragerea în Moldova a unității din care el făcea parte n'a mai răspuns la apelul nominal dela 6 Decembrie 1916 ; că de aci rezultă că el a murit în timpul și cu ocaziunea retragerii în Moldova în luna Noembrie 1916 ; că —zice Tribunalul — retragerea trupelor în toamna anului 1916 constituie un fapt de războiu, care, potrivit art. 4 din legea din 1923 pentru constatarea morții prezumate, urmează a fi considerat ca dată a morții prezumate a celor dispăruți din momentul când faptul a avut loc ; că deci — conchide Tribunalul — urmează a se considera ca dată a decesului lui M. Părcălăbescu luna Noembrie 1916, eând s'a efectuat retragerea spre Moldova.

Având în vedere că prin motivele de casare recurentul pretinde că instanța de fond considerând întreaga perioadă de retragere a armatei ca fapt precis de războiu, pe baza căruia a fixat data morții prezumate a dispărutului M. Părcălăbescu, a interpretat greșit art. 4 alin. 2 din lege și a violat alin. 1 al aceluiaș text de lege ; că n'a ținut seama de faptul că din depozițiunile martorilor rezultă că în ziua de 5 Noembrie 1916, când M. Părcălăbescu n'a mai răspuns la apel, n'a fost nici o luptă, explozie, sau alt fapt de războiu, astfel că era cazul a se face aplicațiunea art. 4 alin. 1 după care urma a se stabili ca dată a decesului data hotărârei primei instanțe.

Considerând că potrivit dispozițiilor art. 4 alin. 2 din legea din 1923 pentru constatarea morții prezumate, dacă cel dispărut lipsește din momentul când a avut loc o luptă, o explozie, un naufragiu, sau un alt fapt de războiu, momentul aceluia fapt se va considera ca data decesului, afară dacă s'ar stabii prin cercetări că dispărutul a supraviețuit aceluia fapt.

Considerând că din termenii acestui text de lege și din economia legii pr.n care s'a urmărit, între altele, fixarea unei date precise a morții prezumate în scopul de a se stabil lvocațiunea succesorală a eredităților celor dispăruți—rezultă că spre a se considera—conform acestui text de lege, ca dată a morții prezumate momentul când a avut loc o luptă, o explozie, un naufragiu, sau un alt fapt de războiu, trebuie ca data acestor fapte să fie bine stabilită nu numai în ce privește luna și anul dar și ziua când a avut loc ; că dacă aceste fapte având o durată mai lungă, data lor nu poate fi stabilită în acest mod, — în aceste cazuri, spre a fi loc la fixarea datei morții prezumate, conform aceluiaș text de lege, trebuie să se stabilească precis ziua, luna și anul când în cursul acestor evenimente a dispărut acela a cărui moarte prezumată urmează a fi declarată.

Considerând că retragerea trupelor în timpul unui războiu este un fapt de războiu.

Că de aci rezultă că spre a se fixa conform art. 4 alin. 2 din lege, la data retragerii, data morții prezumate a celor dispăruți în retragere,—trebuie a se stabili precis ziua, luna și anul când a avut loc retragerea, sau dacă ea ar avea o durată mai lungă, să se poată stabili tot precis ziua, luna și anul, când în cursul ei ar fi dispărut acela a cărui moarte prezumată urmează a fi constatată.

Că dacă data morții prezumate a celui dispărut cu ocazia retragerii nu poate fi astfel stabilită, în acest caz, în lipsă de dovezi, ea urmează a fi stabilită, conform alin. 1 al art. 4 din lege după data hotărârei primei instanțe, — nefiind admisibil și nici în spiritul legii a se fixa data morții prezumate fără nici o precizare în timp.

Că așa fiind numai cu greșită interpretare a art. 4 alin. 2 din lege instanța de fond a considerat ca dată a morții prezumate a dispărutului M. Părcălăbescu întreaga perioadă a retragerii trupelor în Moldova în cursul lunii Noembrie 1916 ; și numai cu violarea art. 4 alin. 1 din lege n'a ținut seama de fapt că, dacă data morții prezumate nu se poate constata conform alin. 2 al art. 4 din lege, prin arătarea precisă a zilei, lunii și anului, când a avut loc cu ocazia unui fapt de războiu, în acest caz ea urmează a se stabili, potrivit alin. 1 al aceluiaș text de lege „în lipsă de dovezi după data hotărârei primei instanțe“.

Că deci motivele de casare fiind întemeiate urmează a se admite recursul.

Pentru aceste motive casează.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența dela 7 Octombrie 1932

Președinția D-lui D. G. Lupu, președinte

Radu A. Stolojan în proces cu Soc. Anonimă „Agrara“

VĂNZARE.—VIȚII ASCUNSE.—AVARII SUFERITE DIN CAUZA CĂRĂȘULUI.—ART. 1352 ȘI 1355 COD. CIVIL.—ART. 66 ȘI 70 COD. COM.—VĂNZARE.—RISC.—CAZ FORTUIT.—ART. 971, 1074 AL. 1, 1295 COD. CIVIL.—ART. 425 ȘI 432 COD. COM.

VĂNZARE.—CLAUZA FRANCO-GARA.—DACĂ MODIFICĂ SUPORTAREA RISCURILOR.—ART. 971 ȘI 1295 COD. CIVIL.—ART. 425 ȘI 432 COD. COM.

1° Dispozițiunile art. 1352 și 1355 cod. civil ca și art. 66 și 70 c. com. își au aplica-

rea numai în cazul de viții ascunse ale lucrului vândut, iar nu și la caz de avarii suferite din fapta cărașului, după ce contractul de vindere cumpărare care avea de obiect un lucru cert, devenise perfect între părțile contractante.

2° Dacă orice faptă a vânzătorului — fie numai și neglijența — care ar aduce o diminuare a valorii obiectului vândut prin deteriorare lui sau altfel, atrage responsabilitatea vânzătorului, nu este mai puțin adevărat că vânzătorul nu mai poate fi ținut responsabil, din moment ce proprietatea lucrului a trecut la cumpărător, pentru fapta unei terțe persoane, din culpa căreia și fără a se imputa ceva vânzătorului, s'ar cauza o vătămare obiectului vândut.

3° Prin termenul *risc* care rămâne pe seama cumpărătorului — afară numai când debitorul este în întârziere — se înțelege în primul rând cazul fortuit, iar în cadrul acestei expresiuni intră și fapta unei terțe persoane.

Prin urmare avariile cauzate lucrului vândut provenite din fapta cărașului în timpul transportului este un caz fortuit, care intrând în noțiunea de risc, trebuie să fie suportat de cumpărător.

4° Din punct de vedere al suportării riscurilor, clauza *franco-gara* nu este de natură a aduce vre-o modificare principiilor puse de codul civil, în cece privește momentul trecerei proprietății dela vânzător la cumpărător sau a suportării riscurilor până în momentul predării lucrului, rostul unei asemenea clauze mărginindu-se numai le cheltuelile de fract și asigurare cari, conform uzanțelor și convențiilor sunt în sarcina vânzătorului.

No. 1243/932. — Respins ca nefundat recursul făcut de către Radu A. Stolojan contra Deciziei cu No. 29 din 9 Martie 1927 a Curții de Apel București S. II-a dată în proces cu Soc. Anonimă de Mașini Agricole „Agrara“.

Curtea deliberând,

Văzând motivul I de casare astfel formulat :

„Violarea art. 66 și 70 c. com. și art. 1352 și 1355 c. civ. Exces de putere“.

Având în vedere că recurentul Radu Stolojan, formulează că prim motiv de casare violarea art. 66 și 70 c. com. și art. 1352 și 1355 c. civ. și exces de putere, susținând că, Curtea de Apel după ce a constatat că între recurentul Radu Stolojan și Societatea „Agrară“ a intervenit un contract prin care primul cumpărase de la numita Societate o moară sistem Midget-Maxima aflată pe mare în drum spre Constantinopol pe prețul de lei 380.000 franco-vagon gara Budești Ilfov și că moara a sosit în acea gară avariata, Curtea în loc să facă aplicațiunea dispozițiilor din art. 66 și 70 c. com. și 1352 și 1355 c. civ. obligând pe Societatea „Agrară“ la plata unei sume drept scădere de preț și daune, prin exces de putere

a înlăturat aceste texte pe considerentul că nu ar fi aplicabile decât la vițiile redhibitorii ;

Având în vedere că din decizia Curții de Apel atacată cu recurs se constată că la 21 Ianuarie 1922, recurentul Radu Stolojan a cumpărat dela Societatea „Agrara“ o moară sistem Midget-Maxima aflată în drum spre Constantinopol cu prețul de 380.000 lei franco-vagon gara Budești-Ilfov ;

Având în vedere că din aceeași decizie se constată că moara a sosit în gara Budești-Ilfov la 10 Mai 1922 în parte avariata și că Radu Stolojan după ce a făcut să se constate judecătorește starea morei, a intentat acțiune în contra Societății „Agrara“, cerând atât daune cât și o scădere de preț a morei, drept consecință a avariilor suferite în timpul transportului.

Că Tribunalul Ilfov a admis în parte acțiunea reclamantului, obligând Societatea la plata sumei de 22.000 lei cu două mii lei spese de judecată ;

Că în contra acestei sentințe, atât reclamantul R. Stolojan cât și Societatea „Agrara“ au făcut apeluri cari judecându-se conexate de către Curtea de Apel București S. II-a, aceasta, prin decizia atacată cu recurs a admis apelul făcut de societatea „Agrara“ și prin consecință a respins ca nefundată acțiunea dela prima instanță și a respins apelul lui Radu Stolojan îndreptat contra aceleiași sentințe ;

Având în vedere că chestiunea de drept dedusă în judecata acestei Inalte Curți, prin primul motiv de recurs, este aceea de a se ști dacă textele de lege invocate de recurent sunt sau nu aplicabile în speța judecată de Curtea de Apel prin decizia recurată ;

Considerând că prin art. 1352 și 1355 c. civ. legiuitorul a fixat normele aplicabile contractelor de vânzare numai pentru vițiile ascunse ale lucrului vândut ;

Având în vedere că din decizia supusă controlului acestei Inalte Curți este constant în fapt că deteriorările constatate la sosirea morei în gara Budești-Ilfov sunt niște avarii ocazionate în timpul transportului provenite din fapta cărașului, în speță calea ferată ;

Ca în atari condițiuni nefiind vorba de niște viții ascunse ale lucrului vândut, ci de avarii suferite din fapta cărașului, după ce contractul de vindere-cumpărare ce avea de obiect un lucru cert, devenise perfect între părțile contractante, instanța de fond a judecat bine atunci când a decis că 1352 și 1355 c. civ. ca și art. 66 și 70 c. com. nu sunt aplicabile în speță. Că deasemenea hotărând astfel Curtea n'a comis nici un exces de putere ;

Că deci acest prim motiv de casare este neîntemeiat ;

Văzând al doilea motiv de casare astfel formulat ;

„Violarea art. 1074 al. I c. civ. Omisiune esențială. Nemotivare. Violarea art. 425 și 432 c. com.“

Având în vedere că prin acest al doilea motiv recurentul se plânge în prima parte a motivului de violarea art. 1074 al. I c. civ. omisiune esențială și ne-

motivare, întrucât, susține recurentul, deși vânzarea devine perfectă din momentul consimțământului părților și lucrul rămâne în rizico-pericolul cumpărătorului, totuși vânzătorul are obligațiunea ca până la predare, să conserve obiectul și să-l predea așa cum era în momentul vânzării. Că deși a arătat Curții că conform actului de vânzare moara era în perfectă stare în momentul cumpărării, Curtea a înlăturat această argumentare omițând a motiva ceea ce a determinat o atare soluție, comițând prin aceasta și un exces de putere;

Considerând că potrivit art. 1295 cod. civ. vânzarea unui obiect cert este perfectă între părți și proprietatea de drept strămutată la cumpărător, îndată ce părțile s'au învoit asupra lucrului și asupra prețului, deși lucrul încă nu se va fi predat și prețul încă nu se va fi numărat;

Că potrivit art. 971 c. civ. în contractele ce au de obiect transferul proprietății, aceasta se transmite prin efectul consimțământului părților iar lucrul rămâne în rizico-pericolul cumpărătorului, chiar când nu s'a făcut tradițiunea lui;

Considerând că deasemenea este exactă în drept susținerea recurentului că una din obligațiunile vânzătorului consistă în aceea de a conserva lucrul până la predare; că potrivit acestei obligațiuni, dacă este indiscutabil că orice faptă a vânzătorului — fie numai și neglijența — ce ar aduce o diminuare a valorii obiectului vândut prin deteriorarea lui sau altfel ar atrage responsabilitatea vânzătorului, nu este mai puțin adevărat că, vânzătorul nu mai poate fi ținut responsabil, din moment ce proprietatea lucrului a trecut la cumpărător, pentru fapta unei terțe persoane din culpa căreia și fără a se putea imputa ceva vânzătorului, s'ar cauza o vătămare obiectului vândut;

Că prin termenul risc, care rămâne pe seama cumpărătorului — afară numai când debitorul este în întârziere — trebuie să înțelegem în primul rând cazul fortuit, iar în cadrul acestei expresiuni este constant că intră și fapta unei terțe persoane;

Că instanța de fond constatând că avariile cauzate morii au provenit din fapta căraușului în timpul transportului pe calea ferată, a stabilit implicit că în speță, este un caz fortuit care, intrând în noțiunea de risc, consecințele trebuiesc să fie suportate de cumpărător;

Aplicând aceste principii, Curtea n'a săvârșit nici o omisiune esențială prin faptul că nu a motivat de ce art. 1074 al. I cod. civ. nu era aplicabil în speță, din moment ce a constatat prin considerentele deciziei sale, că riscurile sunt în sarcina cumpărătorului și că avariile proveneau din culpa căraușului;

Având în vedere că prin partea a doua al celui de al doilea motiv de casare, recurentul se plânge de violarea art. 425 combinat cu art. 432 c. com., imputând Curții că prin decizia recurată, greșit a hotărât că Societatea „Agrară” nu mai putea formula vre-o pretențiune contra căraușului și că numai destinatarul avea acest drept;

Având în vedere că din decizia atacată cu recurs

se constată că moara a fost încărcată pe C. F. R. cu clauza franco-vagon gara Budești Ilfov;

Considerând că din punct de vedere al suportării riscurilor clauza franco-gara nu este de natură a aduce vre-o modificare principiilor puse de cod. civ. în ceea ce privește momentul trecerii proprietății dela vânzător la cumpărător sau a suportării riscurilor până în momentul predării lucrului, rostul unei asemenea clauze mărginindu-se numai la cheltuielile de fract și asigurare cari, conform uzanțelor și convențiilor sunt în sarcina vânzătorului;

Că deci din moment ce marfa a fost încărcată pe calea ferată — în timpul când a suferit avariile — aceasta a călătorit pe riscul cumpărătorului care, în raport cu vânzătorul, trebuie să o primească în starea în care eventualele avarii au adus-o;

Că pe de altă parte considerând că destinatarul care este și proprietarul lucrului, este acela care suportă riscurile transportului, dânsul este și singurul în drept de a se întoarce cu acțiune contra căraușului pentru orice deteriorare provenită din fapta acestuia în timpul transportului;

Că în acest sens și paragraful 53 al regulamentului de transport pe calea ferată ca și art. 73 al convenției internaționale de transport (art. 26 și 15);

Că întrucât Curtea de fond prin aplicarea acestor principii a ajuns la concluzia că Societatea „Agrară” nu i se poate imputa vre'o culpă din faptul că nu a formulat vre'o pretenție contra căilor ferate pentru avariile suferite de moară în timpul transportului, întrucât nu avea calitatea necesară, prin aceasta nu a violat art. 425 și 432 cod. com.;

Că deci acest motiv de casare este neîntemeiat;

Văzând al treilea motiv de casare astfel formulat:

„Exces de putere, omisiune esențială eroare grosieră de fapt”.

Având în vedere că prin acest motiv recurentul se plânge de exces de putere, omisiune esențială și eroare grosieră de fapt, prin aceea că deși din sentința Tribunalului ca și din actele depuse la dosar se constată că moara a fost vândută pe vaporul „Maid of Spezzia” totuși moara a sosit în portul Constanța pe vasul „Maid of Frieda” în loc ca Curtea să fi tras concluzia sau măcar prezumția că descărcatul și încărcatul acestei mori dintr'un vas într'altul în porturile streine ar fi dat naștere avariilor suferite de corpurile acelei mori, totuși Curtea printr'un exces de putere comite o omisiune esențială și o eroare grosieră de fapt când zice în ultimul ei considerent că apelantul reclamant nu a dovedit că Societatea „Agrară” sau vre'un mandatar al ei ar fi în culpă;

Având în vedere că din considerentele deciziei atacate cu recurs rezultă că această instanță și-a făcut convingerea din complexul probelor și actelor dela dosar că avariile suferite de moara cumpărată de Radu Stolojian dela Societatea „Agrară” au fost ocazionate în timpul transportului acestei mori pe calea ferată;

Că această constatare a Curții — suverană în a-

precierile sale — făcea inutilă examinarea ipotezei deteriorării corpurilor de moară prin transportarea lor de pe un vapor pe altul din moment ce Curtea a ajuns la o constatare în fapt care implicit exclude ipoteza formulată de recurent;

Că uzând de atributul său suveran de a aprecia faptele, instanța de fond n'a comis nici un exces de putere, nici o omisiune esențială din felul cum a reținut faptele cauzei. Că pentru aceleași considerațiuni nu a comis nici vre-o eroare grosieră de fapt.

Că deci și acest al treilea motiv de casare fiind nefundat. Pentru aceste motive respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. I

Audiența dela 22 Octombrie 1932

Președinția D lui Ernest Ceaur Aslan

George Georgescu cu Hascal Rizenberg

APEL.—JURNAL PRIN CARE SE DISPUNE CONEXAREA.—HOTĂRĂRE PREMERGĂTOARE.—ART. 323 PROC. CIVILĂ.

Conexarea fiind o măsură administrativă cerută în interesul unei bune administrațiuni a justiției, asupra căreia instanța poate reveni ori de câte ori acest interes ar cere-o, urmează că jurnalul prin care e ordonată, nu are caracterul unei hotărâri care desinvestește instanța de judecarea pricinei, și deci nu poate fi atacat cu apel la instanța superioară.

No. 369.—Respins ca inadmisibil apelul făcut de către George Georgescu în contra Jurnalului cu No. 22127 din 6 Octombrie 1932 a Trib. Ilfov S. Notariat în proces cu Hascal Rizenberg.

S'au ascultat D-nii avocați E. Siefert pentru apelant și D. Micescu pentru intimat.

Curtea în Majoritate,

Deliberând asupra incidentului de inadmisibilitate a apelului ridicat de mandatarul intimatului.

Având în vedere concluziile puse de părți și actele de la dosar.

Având în vedere că în speță apelul este îndreptat în contra jurnalului No. 22127 din 6 Octombrie 1932 a Trib. Ilfov s. Notariat prin care admitându-se incidentul de conexitate ridicat de intimat a dispus înaintarea dosarului secțiunii a IV-a investit cu judecarea primei cereri.

Având în vedere că potrivit art. 323 pr. civ. în contra hotărârilor premergătoare date înainte de judecarea fondului nu se va putea face apel decât odată cu hotărârea asupra fondului.

Că așa dar legiuitorul prin acest articol stabilește principiul că dreptul de apel nu este deschis decât în contra hotărârilor prin care instanța de judecată se desesizează de judecata pricinei dedusă înaintea sa.

Având în vedere că conexarea fiind o măsură administrativă cerută de interesul unei bune administrațiuni a justiției, asupra căreia instanța poate reveni ori de câte ori acest interes ar cere, jurnalul prin care

e ordonată, nu are caracterul unei hotărâri care desinvestește instanța de judecarea pricinei.

Că în speță însă instanța nici nu a ordonat conexarea ci pur și simplu a înaintat pricina secțiunii a IV-a a aceluiaș Tribunal, în vederea conexării cu apelul acolo pendinte.

Că față de aceste considerațiuni în speță nefiind vorba de o hotărâre având caracterul de a desinvesti instanța cu judecarea pricinei, potrivit principiilor mai sus expuse, apelul este inadmisibil și urmează ca atare a fi respins.

Pentru aceste motive respinge.

Semnați: *Ernest Ceaur Aslan, St. Praporgescu, C. Panaitescu, Ion Zenovie.*

OPINIUNE:

Sunt de părere că apelul este admisibil pentru următoarele motive:

Deși asupra chestiunilor de drept sunt de acord cu părerile deciziei.

În fapt din examinarea jurnalului apelat, dispoziții și considerente rezultă că Tribunalul a judecat, deși greșit, că contestația făcută înaintea sa în materie de poprire se conexează cu contestația făcută înaintea Tribunalului civil în materie de conflict după legea proprietarilor, și din această cauză a trimis dosarul său la Tribunalul civil, desinvestindu-se de judecarea cauzei.

Că din moment ce Tribunalul Notariat s'a desinvestit motivat de judecarea cauzei și prima instanță fiind astfel terminată la Tribunalul Notariat, apelul contra acestei hotărâri devine admisibil.

Semnat: *Camil Demetrescu.*

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. I-a

Audiența de la 29 Octombrie 1932

Președinția D-lui Gh. T. Ionescu, președinte

Frații Câmpeanu cu Soc. „Astra Română”

ACHIESARE.—CONDIȚIUNI PENTRU CA ACEASTĂ PREZUMȚIE SĂ POATĂ FI INVOCATĂ.

CONTRACT.—PLATA NUMAI A UNEI PĂRȚI DIN PREȚ.—PRIMIRE CU REZERVA ACȚIUNII ÎN REZILIERE.—DACĂ CONSTITUE O EXECUTARE A CONTRACTULUI.

1. Prezumția de achiesare nu poate fi invocată de cât atunci când ea ar rezulta din fapte sau acte cari să implice neîndoios voința personală și liberă a părții de a primi fără nici o rezervă situația juridică ce i s-a creiat.

2. Faptul că o parte contractantă a fost silită să primească numai o parte din prețul convenit după contract, nu poate să ridice pentru aceasta dreptul de a cere rezilierea contractului pentru neplata întregului preț pe motiv că prin primirea unei părți din preț ar fi executat contractul, când tocmai cu ocazia acelei primiri și-a rezervat expres dreptul de a cere rezilierea pentru neexecutarea contractului prin neplata prețului convenit.

Jurnal No. 5838—Respins finele de neprimire ridicat de către intimata Soc. „Astra Română” în proces cu apelanții Frații Câmpeanu.

S'au ascultat D-nii avocați Ottulescu Emil și I Vasilescu Valjan pentru intimată în susținerea finelului de primire și I. Rosental pentru apelanți.

Curtea,

Asupra finelului de neprimire invocat de societatea Astra Română, relativ la renunțarea la acțiune și achiesare la sentința apelată, din partea apelanților frații Câmpeanu.

Având în vedere actele dela dosar și susținerile părților.

Având în vedere că Societatea „Astra Română” motivează incidentul ridicat pe faptul că atât Frații Câmpeanu cât și cesionarii lor primind redevența în mod continuu de la data intentării acțiunii și până azi, au renunțat în mod tacit la reziliere, au achiesat adică la oferta de executare făcută lor de către Societate.

Având în vedere că apelanții se opun la admiterea finelului de neprimire susținând că cu mult înainte de introducerea acțiunii la prima instanță ei personal nu au mai primit redevența datorată de „Astra Română” că această societate a plătit și plătește și astăzi redevența direct în mâinile creditorilor și cesionarilor în baza actelor de cesiune ce li au fost notificate cu mult înainte de introducerea prezentei acțiuni, iar aceștia la rândul lor nu au primit redevența convenită decât cu rezerva că prin această primire frații Câmpeanu nu înțeleg întru nimic să renunțe la acțiunea de reziliere a contractului de concesiune.

Având în vedere că din examinarea actelor de la dosar se constată că la data de 25 Septembrie 1930 frații Câmpeanu prin notificarea adresată Societății „Astra Română” comunică acesteia că fiind datori pe redevența lor au fost forțați să ridice cupoanele de redevență pe luna Iulie, și că vor fi obligați deasemenea conform clauzelor contractului de împrumut să ridice și cupoanele următoare fără ca prin aceasta să se înțeleagă că dau vre-o achiesare la situația de fapt pe care societatea a creat-o în contrazicere cu contractul de concesiune, rezervându-și în același timp în mod expres toate drepturile pentru neexecutarea contractului de către societate.

Odată cu intentarea acțiunii de reziliere introdusă în contra societății Astra Română, Frații Câmpeanu au notificat cuprinsul ei Băncii de Devize și Lombard prin notificarea transcrisă la No. 70172/930 iar printr'o altă notificare adresată atât Băncii de Devize și Lombard cât și direct Societății Astra Română, au interzis Băncii creditoare să primească cupoanele lunare altfel decât cu rezerva expresă că prin această primire creditorii nu înțeleg a prejudicia cu nimic acțiunea de reziliere a contractului intentat contra Societății Astra Română.

La rândul lor creditorii cesionari au trimis și ei Societății Astra Română notificările prin care declară că primesc redevența lunară convenită debitorilor și cedanților lor cu declarațiunea expresă pe care aceștia din urmă le-au dat instrucțiuni de a o face și anume că prin această primire nu înțeleg întru nimic a renunța la acțiunea în reziliere a contractului de concesiune, pe care o menține în totul.

Că deci din toate aceste acte rezultă dar că Societatea Astra Română a fost direct prevenită în repetate rânduri că Frații Câmpeanu nu înțeleg să achiezeze, ci din contră își rezervă dreptul de a continua acțiunea în reziliere.

Considerând că în drept, presumpția de achiesare nu

poate fi invocată decât atunci când ea ar rezulta din fapte sau acte cari să implice neîndoios voința personală și liberă a părții de a primi fără nici o rezervă situația juridică ce i s'a creat.

Având în vedere că în speță nu se poate susține că frații Câmpeanu au renunțat la acțiunea în reziliere și nici că ar fi achiesat la sentința apelată prin faptul că cesionarii lor ar fi primit redevența și după pronunțarea ei și de astă dată fără să mai fi făcut vre-o rezervă, când din actele cari s'au examinat mai sus se vede lămurit că dintr'un început Frații Câmpeanu au notificat Societății Astra Română cât și creditorilor cedenți că dacă redevența convenită lor trebuie a fi primită întrucât a fost cedată prin contracte de împrumut și cesiune notificate Astrei Române „Nu înțeleg nici a achiesea” la modul de executare al acestei Societăți și că nici primirile viitoare de redevență nu trebuiesc considerate ca o achiesare.

Că deci în această situație de fapt nu numai că nu se mai poate susține presumpția de achiesare dar încă ea este complect sfărâmată prin rezervele de mai sus făcute în mod expres de Frații Câmpeanu și asupra cărora nu rezultă din nimic că ulterior ar fi revenit.

Că, dacă, după cum susține intimata, posterior sentinței Tribunalului, din scrisorile Băncii de Devize și Lombard și a Fraților Toma și Nicolae Câmpeanu ar reeși că s'ar fi primit redevența fără rezerve, aceasta nu poate modifica soluția, întrucât în notificarea adresată Societății Astra Română cât și cedenților lor Frații Câmpeanu au accentuat categoric că nici primirile „viitoare” de redevență nu trebuiesc considerate ca o achiesare.

Având în vedere că intimata Astra Română în susținerea incidentului său mai motivează că indiferent de rezervele făcute, contractul de concesiune prin primirea redevențelor a fost executat și continuă a fi executat, ori această executare este incompatibilă cu rezilierea lui în același timp.

Considerând că în teorie este exact că noțiunea de executare exclude pe cea de reziliere, în speță însă nu se poate susține, deoarece din partea Fraților Câmpeanu nu se poate considera o executare benevolă a contractului, atunci când ei arată că primirea redevenței se face forțat de împrejurarea că ea a fost cedată prin contractele de împrumut și cesiune creditorilor lor și când tocmai prin acțiunea în reziliere se plâng de faptul că prin exploatarea petroliferă făcută în contra dispozițiilor din contract li se oferă o redevență mai mică decât cea la care ar avea dreptul, care este faptul determinant chiar al acțiunii în reziliere.

Că în tot cazul faptul primirii redevenței posterior introducerii acțiunii nu ar putea face decât obiectul discuțiunii la fond, când, Societatea Astra Română ar putea cere restituirea valorii lor în raport cu data pe care s'ar pronunța rezilierea, dacă ea ar fi admisă de Curte, iar nici de cum nu ar putea împiedica exercițiul acțiunii în reziliere, care este motivat tocmai pe faptul că redevența plătită nu este aceea care conform contractului trebuia plătită de Societatea Astra Română.

Că deci față de toate aceste considerațiuni Curtea găsește nefondat finele de neprimire invocat de Societatea Astra Română și urmează deci a'î respinge.

Pentru aceste motive redactate de Dl. Consilier S. Rădulescu, respinge.

Semnați: G. T. Ionescu, S. Rădulescu, I. Zenovle.

TRIBUNALUL ILFOV S. III CIV. COR.

Audiența din 19 Octombrie 1932

Președinte d-l Hariton Udrea, judecător

Const. Popescu ca tutore dativ al minorei Elena Constantinescu

COPII NATURALI. -- NUME DE FAMILIE. -- COPIL NATURAL RECU-
NOSCUT DE FAȚĂ PRIN ACTUL DE NAȘTERE. -- POARTĂ NUMELE
DE FAMILIE AL TĂTĂLUI.

Numele de familie exteriorizând filiația, el se poartă și de copilul natural, cum se poartă de copilul legitim, astfel că copilul natural recunoscut de tatăl său prin actul de naștere, poartă numele de familie al tatălui, fiindcă filiația fiind recunoscută, numele de familie este exteriorizarea acestei filiații.

Ord. Nr. . . Respinsă cererea făcută de Const. Popescu.

Noi, președintele,

Asupra cererii făcută de Constantin Popescu, din Comuna Brănești-Ilfov. în calitate de tutore dativ, pentru a se rectifica numele de familie al minorei Elena I. G. Constantinescu, astfel cum a fost trecut în actul său de naștere, în cel de Elena Elisabeta Ion N. Dumitru.

Având în vedere actele din dosar, susținerile părților și concluziile D-lui Procuror.

Având în vedere că din actele dosarului se constată, că Elisabeta Ion N. Dumitru a fost căsătorită cu Ion N. Dumitru în anul 1913; că la 31 Ianuarie 1927, Ion N. Dumitru decedează; că la 29 Iulie 1929, Elisabeta Ion N. Dumitru dă naștere unui copil de sex femeesc, căruia ia dat numele de Elisabeta, iar declarația la Ofișul Stărei Civile a făcut-o Ion G. Constantinescu, care a recunoscut pe copilă, prin actul de naștere, ca fiică a sa naturală; că murind mama minorei, reclamantul în calitate de tutore dativ, a făcut cererea de față pentru rectificarea numelui de familie al minorei, din cel trecut în actul de naștere, în numele de Elena Elisabeta I. Dumitru, cum purta numele mama minorei.

Având în vedere că faptele fiind cele expuse, urmează să examinăm chestiunea în drept și anume, dacă un copil, recunoscut de tatăl său prin actul de naștere, — poate să poarte numele tatălui său natural.

Considerând că numele de familie exteriorizează filiația; că copilul legitim sau legitimat ia numele de familie al tatălui său; că copilul natural recunoscut, ia numele de familie al părintelui, care îl recunoaște; că și pentru copilul natural recunoscut, ca și pentru copilul legitim, numele de familie exteriorizează filiația sa;

Considerând că la recunoașterea unui copil natural de tatăl său, contra primirii numelui de familie al tatălui de către copil, se face obiecțiunea, că în legislația noastră neexistând raporturi juridice între tatăl natural și fiul său, aceasta nu ar putea să dobândească numele de familie al tatălui său.

Considerând că în legislația noastră, drepturile și îndatoririle dintre copil și tatăl său, există numai în filiația legitimă; că dacă aceste drepturi și îndatoriri nu există în filiația naturală, aceasta nu înseamnă că copilul natural recunoscut de tatăl său, nu poate să-i poarte numele; că prin însăși faptul, că legiuitorul a admis recunoașterea copilului natural de tatăl său, stabilindu-se astfel filiația copilului față de tatăl său natural, prin aceasta s'a admis și exteriorizarea raportului de filiație, care se face prin portul numelui de familie; că o chestiune de discutat ar fi numai când copilul natural ar fi recunoscut înainte de mama

sa, dobândind astfel numele de familie al mamei, și în urmă ar fi recunoscut și de tatăl său; că chiar în această situație, se admite într-o părere, că copilul trebuie să poarte numele de familie al tatălui său, fiindcă această purtare nu relevă în ochii lumii origina sa, pe când portul numelui mamei, deși copilul este recunoscut de tatăl său, relevă prin aceasta origina copilului de copil natural; că atunci însă când copilul nu a fost recunoscut de mamă, ci numai de tatăl său, în cazul acesta chestiunea că copilul are un nume dobândit nu se mai pune și în această situație copilul natural dobândește numele de familie al tatălui său, pentru rațiunea arătată mai înainte.

Având în vedere că față de cele expuse, cererea de față de a se rectifica numele minorei Elena I. Constantinescu, înlocuindu-se numele de familie al tatălui său natural, care a recunoscut-o prin actul de naștere, cu numele de familie al mamei sale, pentru considerațiile arătate, se găsește nefondată și în consecință se respinge.

Pentru aceste motive redactate de D-l Jude H. Udrea, respinge.

Semnat: H. Udrea

JURISPRUDENȚA STREINA

LOCAȚIUNE. — Transformare în locurile închiriate. Clauza de autorizare. Interpretarea ei restrictivă. Prevederile părților la încheierea contractului. Reunirea a două imobile. Modificare neprevăzută. Atingerea eventuală a intereselor proprietarului. Interzicere.

În principiu locatarul nu poate opera transformări în locurile închiriate; decurge de aici că stipulațiunea din contract care îl autoriză la acestea trebuie să fie interpretată restrictiv.

În special nu pot fi permise decât modificări pe cari le a putut prevedea în contract comuna intențiune a părților.

Trebuie să fie interzisă locatarului comerciant reunirea imobilului închiriat cu o casă vecină cumpărată de locator posterior închirierii, atunci când în momentul locațiunii această circumstanță nu putuse a fi prevăzută.

Este astfel atunci când această transformare care ar desfigura obiectul locațiunii, va fi de natură a diminua la finele închirierii valoarea imobilului locatarului prin consecința fuziunii cu imobilul vizat sau de a paraliza dreptul de preferință pe care și l-a rezervat în această închiriere, în caz de revânzarea fondurilor,

G. Appel Rennes

24 Martie 1930

Récueil des Sommaires de la Jur. Française
1930 Novembre No. 11 pag. 848.

OBSERVAȚIE. — Doctrina este de acord în a recunoaște că după cum locatorul nu poate în timpul locațiunii să schimbe forma lucrului închiriat sau a-rendat tot astfel această formă nu poate fi schimbată nici de locatar sau de arendaș și aceasta pentru că el trebuie să păstreze lucrul spre a-l restitui la finele contractului (*Alexandresco IX pag. 140, Baudry et Wahl, Louage I 736, Guillaud, Traité du contrat du louage I, 288, T. Huc X, 307 pag. 416*). Tot astfel doctrina admite că schimbările și construcțiile de puțină însemnătate, care nu schimbă destinația lucrului și cari pot ușor să dispară la finele contractului, nu sunt în principiu oprite, dacă contractul nu cuprinde nici o clauză în această privință (*Baudry et Wahl op. citat 738, Guillaud, op. citat, 289, Duvergier I, 398 pag. 378. Alexandresco, op. și loco citat.*

D. Cotrutz